

Priesters opleiden in hartje Utrecht

Inhoud

Voorwoord	4
Studenten blij met Utrecht	6
'Priesterschap is rijk leven'	10
Een statig huis in de binnenstad	14
Roeping van ver: Colombia	16
'FHTL leidt op tot zielzorger'	18
De naamgever: Alphons Ariëns (1860-1928)	22
Gebedskring wil uitbreiden	26
Ariënsinstituut: uw steun maakt het verschil	28
Andere uitgaven van of voor het Ariënsinstituut en de Roepingenraad	30
Colofon	31

Voorwoord

Dit magazine verschijnt bij gelegenheid van de herstart van de Utrechtse priesteropleiding, op 31 augustus 2014. We zijn dankbaar en verheugd dat het mogelijk is gebleken om de priesteropleiding wederom in Utrecht te vestigen. De afgelopen vier jaar ontvingen onze priesterkandidaten hun studie en vorming aan De Tiltenberg. Wij zijn dit seminarie van het bisdom Haarlem-Amsterdam zeer erkentelijk voor die gastvrijheid.

Sinds de sluiting van het Ariënskonvikt in 2010 is het katholieke opleidingslandschap in Utrecht sterk veranderd. Vroeger kregen de Utrechtse priesterstudenten hun onderwijs op de Uithof buiten de stad – nu gebeurt dat aan de Nieuwegracht, dichtbij het Ariënsinstituut aan de Keistraat nr. 9. Aan die Nieuwegracht staat het Sint Bonifacius huis, waarin de Tilburg School of Theology is gevestigd. Deze universitaire theologieopleiding werd per 1 januari 2012 definitief erkend als kerkelijke faculteit door de Congregatie voor de Katholieke

Opvoeding en daardoor officieel canoniek opgericht. Enkele deuren verderop ligt het Sint Martinushuis, thuisbasis van Fontys Hogeschool Theologie Levensbeschouwing. Daar kunnen de studenten terecht die de HBO-variant van de priesteropleiding volgen.

Goed onderwijs is één van de hoekstenen van elke opleiding, maar in een priesteropleiding zijn spirituele en persoonlijke vorming minstens even belangrijk. Want wie zich geroepen voelt tot het priesterschap, heeft de roepstem van de

Heer in zijn hart gehoord. Dat vraagt om een voortdurend (zelf)onderzoek en een open en eerlijke dialoog met Christus. Jezus zelf heeft immers het gewijde dienstambt ingesteld en het is de priester die Jezus in persoon in deze wereld vertegenwoordigt.

Bij het priesterschap dringt zich vaak één geliefd beeld op: dat van Christus als de Goede Herder. Hoewel het aantal schaapsherders dat met hun kudde de heidegrond begraast sterk is teruggelopen, is dit beeld van de Goede Herder onverminderd krachtig. Het is een archetype van zorgzaamheid. Paus Franciscus refereerde er niet voor niets aan tijdens zijn homilie vorig jaar bij de Chrismamis. Hij zei tegen de verzamelde priesters: "Dat verzoek ik u: wees herders met de geur van uw schapen; dat men hun kan ruiken – herders te midden van hun kudde en mensenvissers." En in april van dit jaar zei diezelfde paus tegen een groep seminaristen: "U bent op weg herders te worden naar het beeld van Jezus, de Goede Herder, om zoals Hij te zijn, 'in Zijn Persoon' (*in persona*) te midden van Zijn volk, om Zijn schapen te weiden."

Jezus roept herders, die Hem volgen door zelf een goede herder te zijn. Als Hij aan Petrus vraagt of die Hem liefheeft, krijgt Petrus drie keer de opdracht om voor de kudde te zorgen: "Weid mijn lammeren," "Hoed mijn schapen," "Weid mijn schapen" (Joh. 21, 15-17). Liefde voor Jezus en liefde voor zijn mensen zijn nauw met elkaar verbonden.

Christus zelf is de Goede Herder, die de schapen weidt zoals het hoort. Schapen die verloren of afgedwaald zijn, zal Hij zoeken en terughalen. Gewonde schapen worden verbonden en zieke gesterkt. En als het ene schaap zich verrijkt ten koste van een ander, zal Hij zich daartegen verzetten. Op die samenbindende grondhouding van de herder heeft paus Franciscus ons eveneens gewezen: "Ook wij, als wij Hem willen navolgen en bij Hem willen blijven, mogen ons er niet mee tevreden stellen in de stal bij de 99 schapen te blijven, wij moeten met Hem 'naar buiten gaan' op zoek naar het verloren schaap dat het verst verwijderd is." Dat doet de priester vanuit een zorg en bekommernis die in zijn hart zijn geboren – hetzelfde hart waar de

Heer hem aansprak en hij zich voor het eerst geroepen voelde.

Als priester herder zijn is echter méér dan dat. Zijn zorg en bekommernis voor mensen uit zich niet alleen in zijn zorg om hun aardse geluk, maar ook om hun hemelse. Hij helpt om een relatie met Christus op te bouwen en te versterken. Hij zorgt ervoor dat mensen bij God een geestelijk thuis mogen vinden en geeft hun hoop op een eeuwig leven met God. Dan leren mensen hun uiteindelijke Herder kennen. Dit alles is echt een priesterlijke taak. God vertrouwt aan de priester zijn kudde toe. Het is een uitverkiezing en een teken van groot vertrouwen. Tegelijkertijd is het een opdracht, die slechts vervuld kan worden wanneer Hij zich door Gods kracht en Heilige Geest laat leiden. Laten we daarom bidden om herders naar Gods hart. Dat jonge mensen zich geroepen weten om hun leven aan Christus te geven en dat er ook in de toekomst vele toegewijde herders vanuit het Ariënsinstituut hun weg zullen vinden naar de gelovigen van de Kerk van Utrecht.

Patrick Kuipers,
rector van het Ariënsinstituut

Studenten blij met Utrecht

Henk van Hamersveld, Paulus Tilma en Gauthier de Bekker zijn drie van de studenten die op 3 juli hun intrek hebben genomen in het Ariënsinstituut. Vanuit dit huis zullen de priesterstudenten van het Aartsbisdom Utrecht vanaf september hun opleiding volgen aan de universitaire Tilburg School of Catholic Theology (TST) en aan Fontys Hogeschool Theologie Levensbeschouwing (FHTL).

Voor sommige studenten van het Ariënsinstituut brengt de terugkeer van de priesteropleiding in de Utrechtse binnenstad mooie herinneringen naar boven: zij begonnen ooit hun opleiding in één van de panden van het Ariënskonvikt. Anderen kennen alleen de Tiltenberg als studieplek, zij beginnen in september dus aan een geheel nieuw hoofdstuk. Henk van Hamersveld startte vanuit het Ariënskonvikt zijn studie theologie aan de universiteit en studeerde de afgelopen twee jaar aan de Tiltenberg. Daartussen heeft hij nog geprobeerd vanuit de Tiltenberg zijn studie in Utrecht voort te zetten, maar dat bleek door de afstand en

reistijd een te zware opgave. "Ik nam destijds met pijn in het hart afscheid van de universiteit. Het beviel me daar onder andere omdat je er optrekt met andere theologiestudenten, toekomstige theologen die voor een deel later ook in het aartsbisdom aan de slag gaan. Nu we zijn teruggekeerd kunnen we die draad weer oppakken en de contacten verstevigen. En de universiteit maar ook de hogeschool zitten nu op een prachtige locatie, met kantoren in de plebanie van de kathedraal. Dat geeft een sterke kerkelijke setting. En je merkt dat de kerkelijke binding binnen de universiteit nu ook beter uit de verf komt."

Priesterstudenten 'in actie' tijdens de priesterwijding van Joost Baneke op 21 juni 2014

Gauthier de Bekker heeft één jaar aan de Tiltenberg gestudeerd. Voor hem is studeren in Utrecht dus 'terra incognita', maar hij verheugt zich op de verkenning van dit onbekende gebied: "Ik zie ernaar uit om te studeren samen met mensen die geen priesterroeping hebben. Bijvoorbeeld omdat ik dan vragen over het geloof te horen krijg, die bij mij niet spelen of opkomen. En dat zijn vragen waar ik later in het pastoraat mee van doen krijg. Ik denk dat het goed is om tijdens je priesterstudie geconfronteerd te worden met de wereld om je heen. Op die manier groeien we in onze roeping." Gauthier voelde zich al vanaf zijn veertiende geroepen om zijn leven aan God te wijden, al was de invulling op die leeftijd natuurlijk nog weinig concreet. "Vanaf mijn 16de was ik intensiever met mijn roeping bezig, ook met pastorale begeleiding. Na mijn studie werktuigbouw en elektrotechniek op MBO-niveau heb ik negen maanden bij de oecumenische Taizé-gemeenschap geleefd. Vanuit daar ben ik tot de keuze gekomen om priester te worden voor het aartsbisdom."

Paulus Tilma heeft er nu drie jaar studie aan de Tiltenberg opzitten. Hij zag destijds uit naar het seminarie, dat hij al kende. "Ik heb er met veel plezier gewoond, je raakt er echt thuis. Maar toevallig zei ik twee weken voordat het nieuws over de start van het Ariënsinstituut bekend werd tegen mijn ouders dat ik het wel mooi zou vinden om ook een tijd in een stad te wonen. Ik vind het wel een mooie overgang om na drie jaar in een rustige omgeving gewoond en gestudeerd te hebben, nu over te stappen naar een andere studievorm middenin de drukke stad. Aan beide studievormen en -plaatsen kleven voor- en nadelen, ik probeer vooral de voordelen van beide mee te nemen. Het is mooi dat ik na mijn priesteropleiding beide ervaringen heb opgedaan. Op de Tiltenberg kon je door de rust veel aandacht aan jezelf en je roeping schenken. Hier in Utrecht kan dat ook maar zet je nog een stap verder: hoe geef je invulling aan je roeping en je leven in een drukke omgeving?" Henk van Hamersveld ziet daarin grote kansen, zowel op het persoonlijke geloofsvlak als voor de wereld. "In de Tiltenberg vierden we het Paastriduüm intern, dat was een bijzondere

en intense ervaring. Hier in Utrecht vier je het als studenten samen met de gelovigen van de kathedrale parochie. In het jaar dat ik hier met mijn opleiding begon, was het met Pasen prachtig voorjaarsweer. We liepen naar de Augustinuskerk langs de volle terrasjes, terwijl we zelf middenin het vasten en versterven van Goede Vrijdag waren. Dat was een mooi en sterk contrast. We zoeken als priesterstudenten de verstillig en de rust in de drukte van de stad. Daarmee vormen we ook een alternatieve keuze, zoals wanneer we 's ochtends de Eucharistie vieren in de kapel, terwijl de stad ontwaakt en de mensen naar hun werk gaan."

Over de invulling van het priesterschap in het begin van de derde millennium hebben ze alle drie duidelijke ideeën. Paulus benadrukt onder meer het dienstwerk aan de gelovigen op vele manieren. "Je hebt als priester altijd iets te geven aan een parochiaan, iets dat per situatie en parochiaan verschillend is. Het is dan ook belangrijk om als priester een persoonlijke band met de parochianen op te bouwen, elkaar te steunen en samen iets op te bouwen."

Henk wijst op ontwikkelingen als schaalvergroting, kerksluiting en de daling van het aantal gelovigen. Die processen bemoeilijken volgens hem de zichtbaarheid van de priester. "Daarom zie ik de sociale media als een echte krachtbron. Natuurlijk kleven er aan sociale media ook gevaren. Zo lijkt het alsof iedereen online veel vrienden heeft, maar hoe vaak zie je die echt? Er bestaat buiten Facebook een grote eenzaamheid. Als priester is het dus belangrijk om ook buiten de sociale media zoveel mogelijk zichtbaar en bereikbaar te zijn, om wel dat echte sociale contact met de mensen te hebben. Dat Goede Herder-element van het priesterschap is onderdeel van de kracht van de Kerk. Je mag daarin van een priester een voorbeeldfunctie verwachten, maar de gelovigen hebben zelf eveneens een belangrijke rol te spelen, zoals het Tweede Vaticaans Concilie heeft gezegd. Het Aartsbisdom Utrecht heeft goede priesters nodig, maar vooral ook goede gelovigen. We versterken elkaar, de ene groep kan niet zonder de andere."

Henk en Paulus in actie (voor het Ariënsinstituut) tijdens de Katholieke Jongerendag 2012.

De groep priesterstudenten die op 3 juli naar het Ariënsinstituut verhuisde samen met rector Kuipers en de hulpbisschoppen Hoogenboom en Woorts.

Gauthier sluit in zijn antwoord aan op de woorden van Paulus: "Het priesterschap betekent jezelf ten dienste stellen vanuit een intense met God geleefde relatie. Bidden is daarbij ook dienstwerk aan de parochie, dat mogen we niet vergeten. Je werk als priester vanuit je relatie met Christus, dat is steeds de bron van je dienstwerk of dat nu pastoraal, liturgisch of diaconaal is. Het is dan bijzaak of je een parochie met twee of met twintig kerkgebouwen hebt."

Allen constateren dat er in Nederland relatief veel priesteropleidingen zijn, maar ze ervaren het Ariënsinstituut desondanks als een aanwinst. Gauthier: "Met dit model van studeren aan de universiteit of aan de hogeschool is er meer diversiteit, het is goed dat deze optie er weer bijgekomen is." Henk: "De Tilburg School of Catholic Theology (TST) en Fontys Hogeschool Theologie Levensbeschouwing (FHTL) zijn beide opleidingen die permanente goedkeuring vanuit Rome hebben. Het was jammer dat door omstandigheden daar niet voldoende mee kon

gebeuren in de opleiding van priesters. Met het Ariënsinstituut is de opleiding van priesters weer terug in het centrum van de wereld. Dat is een sterk signaal: naast alles waarvoor je in het leven kunt kiezen, is het priesterschap óók een reële optie. De priester vertegenwoordigt een belangrijke waarde in de maatschappij en dat maken we nu zichtbaar in Utrecht. De stad waar vroeger de Domschool heeft gestaan." Daarmee verwijst Henk naar de school die de heilige Willibrord (patroonheilige van het Aartsbisdom Utrecht) in 695 stichtte. Deze school, verbonden aan de kathedraal, was een opleiding voor toekomstige priesters en adellijke jongemannen in de stad en stond later bekend als Domschool. De kwaliteit van het Utrechtse onderwijs was breed bekend, de heilige Ludger was één van de studenten van deze school. Paulus benadrukt ten slotte dat het voor de studenten mooi is dat ze nu weer "in het eigen bisdom kunnen opgroeien, dichtbij de kathedraal, zodat ook daar vriendschappen ontstaan. Je leert het bisdom op een intensieve manier kennen en daar heb je later als priester veel aan."

'Priesterschap is rijk leven'

Na een afwezigheid van vier jaar keren de Utrechtse priesterstudenten terug naar Utrecht. Daar zullen ze ook hun opleiding volgen: een deel aan de Tilburg School of Catholic Theology (TST), een deel aan Fontys Hogeschool Theologie Levensbeschouwing (FHTL).

Wat wel verandert is de leslocatie: niet de uitgestrekte Uithof, maar een historisch pand aan de Nieuwegracht (op twee steenworpen afstand van het Ariënsinstituut) huisvest de Utrechtse afdeling van de Tilburg School of Catholic Theology. Vanwege nieuwe

bestemmingsplannen voor de huisvesting in De Uithof moest de faculteit in 2013 op zoek naar een nieuw onderkomen voor de onderwijs- en onderzoeksactiviteiten. Dat nieuwe onderkomen bestaat uit twee monumentale panden aan de Nieuwegracht in het Museumkwartier. Beide panden zijn gelegen aan weerszijden van Museum Catharijneconvent. De TST huurt het pand aan de Nieuwegracht 65 en enkele ruimten/verdiepingen van het pand aan de Nieuwegracht 61, beide eigendom van de Sint Bonifacius Stichting. Fontys Hogeschool Theologie Levensbeschouwing (FHTL) die samen met de TST op de Uithof was gevestigd, is meeverhuisd naar de binnenstad.

Prof. dr. Marcel Sarot (1961), hoogleraar fundamentele theologie én diaken van het Aartsbisdom Utrecht, is sinds januari van dit jaar decaan van de TST. Sarot is helder over de bestaansgrond van 'zijn' opleiding: "De TST bestaat om een academische priesteropleiding te zijn, om de kerkelijke theologie op het hoogste niveau te bedrijven en om canonieke graden te verlenen. Dat we wel Romeinse erkenning hadden, maar dat het Aartsbisdom Utrecht zijn priesterstudenten elders hun opleiding liet volgen, was een noodsituatie. Het betekende dat we één van onze kerntaken maar beperkt konden uitvoeren. De terugkeer van de Utrechtse studenten betekent dat we datgene waarvoor we bestaan beter kunnen waarmaken."

Hij is dan ook verheugd over de terugkeer van de Utrechtse priesterstudenten. Een vreugde

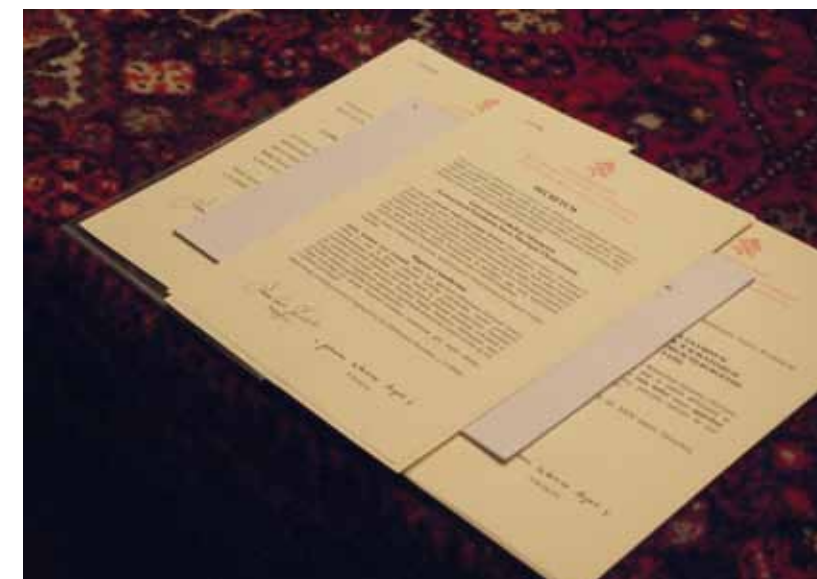
die hij historisch inkadert: "In 1967 zijn de Nederlandse seminaries samengegaan in de toenmalige KTU. Priesters werden voortaan niet meer aan seminaries opgeleid, maar aan de theologische hogeschool – in de stad en in de wereld en samen met allerlei studenten die geen priesterroeping hadden. In sommige opzichten was de opleiding een succes, in andere niet. Zo waren er maar weinig vakken die zich specifiek richtten op de priesterspiritualiteit. Eén van de gevolgen was dat er nauwelijks nog priesters werden gewijd." Dat leidde ertoe dat sommige bisdommen weer een seminarie oprichtten, zoals Rolduc in het bisdom Roermond. Het Aartsbisdom Utrecht koos een andere weg: "Kardinaal Willebrands richtte in 1979 het Ariënskonvikt op en dat zorgde voor *the best of both worlds*: de priesterstudenten woonden in het convict samen in een gemeenschap, waar ze een priesterlijke vorming kregen zoals dat ook op een seminarie gebeurt. Tegelijkertijd waren ze in de wereld en kregen op de universiteit te maken met studenten die geen priester wilden worden. De wereld was dus altijd heel dichtbij en daarmee was de situatie vergelijkbaar met hoe hun leven er later in de parochie zou uitzien. Dus enerzijds samenwonen in een huis onder leiding van een priester en anderzijds een kwalitatief goede opleiding in de grote stad met theologiestudenten zonder priesterroeping." Een ander voordeel van de terugkeer van de priesterstudenten naar het eigen bisdom is dat de ingroei in het Aartsbisdom Utrecht eenvoudiger wordt. "Plus het gegeven dat de aartsbisschop en de eigen geestelijkheid

Kardinaal Eijk zegende op 5 juni 2013 het nieuwe onderkomen van de TST in en onthulde daarbij een marmeren plaat.

weer veel dichterbij zijn. De bisschop is uiteindelijk toch een vertrouwensfiguur en de fysieke nabijheid kan daar zeker aan bijdragen," aldus Sarot. Wat betreft de docenten aan de TST: Sarot onderkent het belang dat ook daarbinnen identificatiefiguren zijn voor de priesterstudenten. "We streven er daarom naar dat er zo mogelijk ook priesters en diakens les gaan geven. Daarnaast geven veel van onze docenten les aan één of meer seminaries – ze hebben dus de nodige ervaring."

Het aantal priesteropleidingen in Nederland is gezien het aantal studenten hoog. De TST heeft

Het decreet met de officiële Romeinse erkenning van de TST.

“Kardinaal Willebrands richtte in 1979 het Ariënskonvikt op en dat zorgde voor the best of both worlds”

echter een unieke positie, aldus Sarot. Op 1 januari 2012 werd de Tilburg School of Catholic Theology immers definitief erkend als kerkelijke faculteit door de Congregatie voor de Katholieke Opvoeding te Rome en daarmee ook officieel canoniek opgericht. Decaan Sarot: “In Rome heerst de overtuiging dat de TST een belangrijke rol kan vervullen in deze geseculariseerde samenleving, eventueel in samenwerking met ons omringende landen. Daarnaast bestaat het andere type priesteropleiding, het seminarie. Het lijkt me belangrijk dat de verschillende priesteropleidingen in Nederland nog meer gaan samenwerken.”

Wat betreft de toekomstige priesters die aan de TST (en de seminaries) hun opleiding krijgen: volgens decaan Sarot is het van groot belang dat zij als sterke identificatiefiguur fungeren. “Het priesterschap is een rijk leven. Dat betekent dat we weer positief over het priesterschap moeten praten, en dat priesters moeten uitstralen en laten zien dat zij inderdaad een rijk leven leiden.” Het celibaat bijvoorbeeld wordt door de buitenwacht vooral gezien en benoemd als een negatief aspect van het priesterleven. Ten onrechte, meent Sarot: “Die gedachte zit diep ingebakken in onze moderne cultuur. Maar het celibaat is niet verdrietig, het is een keuze, net zoals het huwelijk. Ook dan maak je een radicale keuze. En de radicale keuze die een priester maakt voor God en de Kerk maakt op de lange termijn heel veel goeds mogelijk.”

De TST leidt op voor een kerkelijke, maatschappelijke of wetenschappelijke functie die te maken heeft met geloof, zinvragen en existentiële vragen. Ze is in Nederland de enige wetenschappelijke opleiding tot kerkelijke ambten en diensten in de R.-K. Kerk. Meer informatie: www.tilburguniversity.edu/theologie

Foto rechts: bibliotheek Ariënsinstituut

Keistraat 9: een statig huis

Het Ariënsinstituut is gevestigd in een statig herenhuis aan de Keistraat in de binnenstad van Utrecht. Het is Rombout Modé, kanunnik van Sint Pieter, die in 1664 als eerste eigenaar genoemd wordt. Hij betreft een mooi pand met een dubbele trapgevel aan de kant van de gracht. Het telt vijf niveaus. Tot het einde van de 19e eeuw woonden hier vooral hogere functionarissen uit kerkelijke, stads- en provinciebesturen. Zij waren voldoende gegoed om het huis in stijl te bewonen.

In 1892 werd het verkocht aan het Hoogheemraadschap Lekdijk Bovendams. Het Hoogheemraadschap gebruikte het huis als kantoor, archief, vergaderplaats en dienstwoning van de conciërge en liet er een prachtige en vooral imponerende zaal maken. Er wordt gezegd dat de toen nog zeer jonge Rietveld als leerling heeft meegewerkt aan de verbouwing. De twee schouwen springen het meest in het oog. Aan de bovenkant zijn ze fraai versierd met de wapens van de heren bestuurders, die een afbeelding van Karel V en

het wapen van de bij de oprichting van het Hoogheemraadschap residerende bisschop Jan van Diest omringen. Achter de kachels zijn tegeltjes gezet, die speciaal door de Porseleinen Fles te Delft zijn gemaakt. Afgebeeld zijn de verschillende gebouwen die het Hoogheemraadschap rijk is en figuren, die een typisch waterhuishoudkundige ambacht uitoefenen.

Hoe de rest van het pand in gebruik is geweest, is onbekend. Wel kan gezegd worden dat de andere ruimtes enigszins verbleken bij de rijkdom van de grote zaal. Dat de kelder als keuken en voorraadplaats is gebruikt, is evident. In de jaren zeventig van de vorige eeuw was het huis een tijdelijk onderkomen voor de zusters van de Eeuwigdurende Aanbidding. Zij gebruikten de grote zaal als kapel.

Een huis voor de priesteropleiding

Op 21 februari 1979 werd er een eigen priesteropleiding voor het Aartsbisdom Utrecht opgericht, het Ariënskonvikt. Eerste zorg was het vinden van een geschikt pand in de binnenstad van Utrecht. Het oog viel op het pand aan de Keistraat. Na de koop konden er plannen worden gemaakt voor de verbouwing

en de inrichting van het huis. Ondergronds was een fraaie kelderruimte, die uitstekend als kapel kon worden ingericht. Op de begane grond was er de ruime hoogheemraadzaal, waar grotere groepen konden worden ontvangen. Op de eerste verdieping waren er geschikte kamers voor gemeenschappelijk gebruik en op de tweede verdieping had de gemeente Utrecht acht kamers voor de zusters gebouwd. Na de sluiting van het Ariënskonvikt, in de zomer van 2010, is het huis grondig gerenoveerd en geschikt gemaakt voor zijn functie als huis van vorming en toerusting.

Opnieuw een priesteropleiding

In het voorjaar van 2014 maakte de aartsbisschop van Utrecht, kardinaal Eijk, bekend dat de priesterstudenten van het Aartsbisdom Utrecht vanaf september van dat jaar hun studie en vorming in Utrecht zouden kunnen voortzetten. Het Ariënsinstituut, zoals het sinds de sluiting in 2010 heette, is opnieuw geschikt gemaakt voor

de huisvesting van acht studenten. Aan de inrichting van het huis is niet veel veranderd. De kapel in de kelder is en blijft het fundament van het gemeenschapsleven. Daar vinden de gezamenlijke gebedsmomenten en de dagelijkse viering van de Eucharistie plaats. De grootste verandering heeft zich voltrokken op de begane grond: de voormalige slaapkamer van de rector is ingericht als huisbibliotheek met enkele werkplekken (foto blz. 13).

Roeping van ver: Colombia

Bij broeder Jaider Chantré Sánchez van de Colombiaanse congregatie 'Misioneros de Cristo Maestro' (Missionarissen van Christus Leraar) roept het pand van het Ariënsinstituut goede herinneringen op. Toen hij in 2009 voor de eerste keer naar Nederland kwam, verbleef hij namelijk negen maanden in het daar gevestigde Ariënskonvikt. Daarna ging hij terug naar Colombia, in afwachting van zijn nieuwe visum. Opnieuw negen maanden later keerde hij terug op Nederlandse bodem, waarna hij aan het seminarie de Tiltenberg zijn opleiding voortzette. Hij heeft daar het vierde jaar van zijn priesteropleiding afgerond en zal instromen in het Fontys-programma.

Ook nu was zijn verblijf in het pand aan de Keistraat tijdelijk, want inmiddels woont hij met drie medebroeders in een eigen communiteit in Utrecht. Zijn medebroeders zullen ook hun opleiding volgen in Utrecht, één van hen hoeft alleen nog zijn pastorale jaar te doen. Jaider is "heel erg blij" dat de priesteropleiding

van het aartsbisdom terug is in de Utrechtse binnenstad. "Ik heb een goed contact met de rector en de andere priesters van het aartsbisdom. Zij waren natuurlijk ook de eerste priesters die ik in Nederland heb leren kennen."

De Misioneros de Cristo Maestro (MCM) vormen een jonge en snel groeiende congregatie van priesterreligieuzen in Colombia. Naast hun parochiële werk is deze congregatie in Colombia actief op sociaal terrein, met name op het gebied van de zorg voor terminaal zieken en verwaarloosde kinderen en jongeren. Hun spiritualiteit is gebaseerd op 'kribbe, kruis en Eucharistie', dat wil zeggen dat de leden hun leven in dienst stellen van Jezus Christus ten behoeve van de meest noodlijdenden. Zij volgen daarbij sterk het aspect van Jezus als arme en als leraar.

Jaider sloot zich aan bij de Misioneros met een doel: hij wilde graag in het buitenland het Evangelie verkondigen. In zijn geboorteland Colombia is het geloof vanzelfsprekend, daar is de gehele cultuur rooms-katholiek. "Wie erheen gaat en niet katholiek is, blijft dan ook vaak buiten de cultuur staan," vertelt Jaider. "Omdat Nederland een missieland is, ben ik hierheen gekomen."

Dat was op meerdere fronten wel even wennen. De Nederlandse taal is voor veel buitenlanders een echte tongbreker, en dat was voor Jaider

aanvankelijk niet anders. Erger nog was het klimaat: "De winters waren in het begin echt verschrikkelijk," zegt hij met een gekwelde blik. "En wat voor mij en mijn medebroeders ook heel bijzonder is: dat de fiets in Nederland een dagelijks vervoermiddel is. In Colombia fietsen alleen kinderen of wielrenners. Het was een gevaarlijke uitdaging om te leren fietsen, zeker in een drukke stad als Utrecht. Maar het is me gelukt."

Jaider's getuigenis tijdens de ontmoetingsdag van de diocesane gebedskring om roepingen op 10 mei 2014 in Zutphen.

In Colombia is zo'n 80 procent van de inwoners katholiek en gaat 70 procent elke zondag naar de kerk. Ook veel jongeren gaan er zondags naar de Mis, zo vertelt Jaider. Heel anders dus dan in Nederland, maar hij is onder de indruk van de katholieke jongeren die hij hier heeft ontmoet. "Ik waardeer het dat zij zo bewust met hun geloof bezig zijn. Ik vind het mooi dat ik hen heb leren kennen. Wel is me opgevallen dat het geloof hier meer rationeel wordt beleefd en in Colombia meer emotioneel."

Jaider's keuze voor het religieuze leven heeft hij heel bewust gemaakt. "Het religieuze leven is één van de fundamenteën in de Kerk, het is een noodzakelijk element. Als missionarissen kunnen we dat aspect aan het Aartsbisdom Utrecht en aan de Kerk van Nederland geven. Met ons charisma en met ons getuigenis kunnen we aan de nieuwe evangelisatie werken. En met een stukje van onze cultuur."

Knielend (samen met medestudent Henk van Hamersveld) tijdens de Eucharistieviering aan het begin van de ontmoetingsdag op 10 mei.

'FHTL leidt op tot zielzorger'

Eric Luijten is adjunct-directeur van Fontys Hogeschool Theologie Levensbeschouwing (FHTL) in Utrecht, waar hij ook systematische theologie doceert. Aan deze opleiding zal een deel van de Utrechtse bewoners van het Ariënsinstituut hun priesteropleiding op HBO-niveau volgen. Voor Luijten is de terugkeer van de priesterkandidaten naar Utrecht een bijzondere ervaring. "Vier jaar geleden werkte ik als studierector van het Ariënskonvikt en zag ik de studenten vertrekken. Nu zit ik aan de andere kant van de tafel en mag ik ze welkom heten. Ik ben er blij mee. Op de eerste plaats voor de studenten en voor het bisdom, maar ook voor onszelf." Voor Luijten is de komst van de Utrechtse priesteropleiding een welkome aanvulling op de studentenpopulatie, hoewel dat niet het belangrijkste is. "De komst van de priesterstudenten bevestigt en versterkt onze samenwerking met de theologische faculteit aan de Nieuwegracht. Dat was een sprong in het diepe in 2010 en nu zie je wat deze samenwerking oplevert: we kunnen naast elkaar twee opleidingsvarianten aanbieden voor studenten met een havo- en vwo-diploma."

In die zin is volgens Luijten de situatie verbeterd ten opzichte van 2010, toen het Ariënskonvikt de deuren sloot. "Toen bestond er voor studenten met een havo-vooropleiding geen ideale variant. In de geïntegreerde priesteropleiding (GPO) volgden zij het bachelor programma aan de universiteit in vier in plaats van in drie jaar en kregen ze bovendien een

aanvullend programma in het Ariënskonvikt om hun basiskennis te vergroten. Dat was vooral bedoeld om de aanloop naar vakken op de faculteit te verbeteren." Hoewel deze route in de praktijk heel behoorlijk functioneerde en er vrij veel studenten konden doorstromen, kleefden er toch enkele bezwaren aan. Luijten noemt als belangrijkste dat de GPO van toen geen opleiding was op grond waarvan je een diploma naar burgerlijk recht kreeg. "Zeker voor de uitstromers die met de priesteropleiding stopten was dat lastig, want ze hadden geen traject gevolgd dat een diploma opleverde. Daarnaast was het geen inschrijving waarmee je studiefinanciering kreeg. In de huidige situatie is er sprake van een regulier studieprogramma met een duidelijke verantwoordelijkheid: je krijgt je

pastoraal-theologische vorming aan de TST of aan FHTL, de inschrijfeisen zijn helder en je ontvangt een diploma naar burgerlijk recht plus een kerkelijk baccalaureaat. En ook niet onbelangrijk: de student heeft recht op studiefinanciering."

De opleiding van de priesterstudent bestrijkt van oudsher vier terreinen: hij krijgt pastorale, theologische, spirituele en menselijke vorming. Die laatste twee elementen komen vooral aan bod binnen de context van de interne opleiding in het Ariënsinstituut. Voor de menselijke vorming is het convictsmodel van studeren met niet-priesterstudenten een voordeel, meent Luijten. "Zeker wat betreft het celibaat, een belangrijk onderdeel van de menselijke vorming. Voor een goede beleving van het celibaat is het studeren met anderen in een andere omgeving vormend heel sterk. Dat kun je zien aan het aantal 'afvallers' dat eerder aan het Ariënskonvikt studeerde en later vanwege het celibaat is uitgetreden – dat is minimaal."

FHTL is naar de aard een lekenopleiding, benadrukt Luijten. "We zijn statutair anders dan de theologische faculteit. Het kerkelijk baccalaureaat van FHTL omvat drie jaar (180 ec) en niet vijf jaar zoals het kerkelijk

baccalaureaat van de TST. Aan Fontys Hogeschool Theologie Levensbeschouwing is er verhoudingsgewijs meer aandacht voor wijsbegeerte en menswetenschappen. Bij de vergelijking van FHTL en de TST bleken de

"Bij jonge mensen zit de belangstelling voor religie en zingering in de lift. Dat merken we heel duidelijk."

programma's dicht bij elkaar te liggen dan we eerst dachten. We gebruiken de minorruimte om de priesterstudenten extra systematische theologie en moraaltheologie te geven. We bieden daar ook Latijn en Grieks aan, zodat ons programma zo goed als overeenkomt met het programma van de TST. Alleen ontbreekt Hebreeuws bij ons, dat is facultatief."

FHTL is een echte beroepsopleiding. Dat betekent onder meer dat er in het programma veel nadruk ligt op stages, trainingen en competenties. Luijten: "Dat is een wezenlijk verschil met de universiteit. Het praktijk gerichte onderwijs van FHTL sluit goed aan bij de leerstijl van de havo studenten. Docenten

moeten kunnen uitleggen waarom de lesstof nodig is voor de beroepspraktijk."

FHTL leidt onder meer op voor pastoraal werk(st)er, leraar Godsdienst Levensbeschouwing en geestelijk verzorger in bijvoorbeeld ziekenhuis of gevangenis. Voor pastoraal werkers wordt het beroepsperspectief moeilijker, omdat parochies steeds vaker onvoldoende geld hebben om een (nieuwe) pastoraal werker in dienst te nemen. FHTL heeft daarop ingespeeld, vertelt de adjunct-directeur, onder andere door geestelijke verzorging meer voorop te plaatsen in de opleiding.

"We zoeken naar een generieke term die het beroep karakteriseert waar onze pastorale opleiding voor opleidt. Zo iets als 'zielzorger', met die term spelen we nu. Want dat is toch wat het werk van de mensen kenmerkt die onze opleiding hebben gevolgd en nu werken in de parochie, het ziekenhuis, bij justitie, in het leger of in het bejaardenhuis. Ze zijn competent om mensen levensbeschouwelijk te begeleiden op zielsniveau, bij vraagstukken rond leven en dood." Opmerkelijk is dat de belangstelling van studenten door het deels wegvallen van één beroepsperspectief niet is gedaald, integendeel zelfs: "Bij jonge mensen zit de belangstelling voor religie en zingeving in de lift," aldus Luijten. "Dat merken we heel duidelijk."

Luijten ziet de bijna-buurpanden van FHTL (Sint Martinushuis) en de TST (Sint Bonifacius huis) aan de Nieuwegracht, samen met Museum Catharijneconvent en het ietwat verderop gelegen Ariënsinstituut, als een sterke katholieke presentie in de Utrechtse binnenstad. "Het is een goede zaak dat de Kerk in de Utrechtse binnenstad zo zichtbaar is."

Meer informatie over de opleiding: www.fhtl.nl

Op de dag van de verhuizing werd de komst van de studenten naar de Keistraat gevierd met gebak met daarop een afbeelding van het pand.

De naamgever: Alphons Ariëns (1860-1928)

Alphonse Marie Auguste Joseph Ariëns werd geboren op 26 april 1860 te Utrecht. Zijn vader was advocaat en zijn moeder telg uit een vooraanstaande zakenfamilie. Het gezin bestond uit tien kinderen. Alphons was de vijfde. Voor een groot deel bracht hij zijn jeugdjaren door op Rolduc, een rooms-katholieke kostschool in Kerkrade voor jongens uit gegoede families. Daar vormde zich bij hem het idee om priester te worden.

De jonge Ariëns kon goed leren, maar was vanwege zijn verlegenheid en nervositeit niet echt populair. Na het behalen van het gymnasiumdiploma studeerde hij filosofie, ook op Rolduc, en vervolgens theologie aan het grootseminarie Rijsenburg in Driebergen. Daar werd hij eveneens gepest; vanwege zijn grote wijduitstaande oren noemden medeseminaristen hem Oriëns. Door zijn voorbeeldige studieresultaten en zijn vriendelijkheid won hij echter aan gezag.

Ariëns werd in 1882 priester gewijd. Van zijn familie kreeg hij een kostbare miskelk, die hij overigens jaren later verkocht om van de opbrengst arbeiders te kunnen helpen. Drie jaar later promoveerde hij in Rome tot doctor in de theologie. Tijdens zijn studietijd in Italië werd zijn sociaal engagement aangewakkerd. Daar zag hij waar het kapitalisme in zijn ergste vorm toe kan leiden: kinderarbeid, mensonterende werkomstandigheden en bittere armoede in de volkswijken. In Turijn bezocht hij Don Bosco, de later heilig verklaarde oprichter van de congregatie van Salesianen van Don Bosco. Deze ontmoeting inspireerde hem enorm bij zijn latere pastorale werk onder de arbeiders en hun gezinnen.

Enschede was de stad waar Ariëns in 1886 ging werken als kapelaan van de Sint-Jacobusparochie. De kerk stond in een volkswijk; Enschede had er als textielstad vele. Het proletariaat was omvangrijk en de

Ariëns' miskelk, zoals deze tegenwoordig bewaard wordt in de H. Hartkerk te Maarssen.

bovenlaag klein. Aangegrepen door sociale wantoestanden als uitbuiting, extreme armoede, vrouwenmishandeling en alcoholisme ging Ariëns consequent aan de kant van de arbeiders staan. Zijn opstelling was voor een geestelijke in die tijd bijzonder; de baanbrekende encycliek *Rerum Novarum* (1891) van Leo XIII waarin de paus opkwam voor de rechten van arbeiders, moest immers nog geschreven worden.

Het ontslag van een jonge wever in een fabriek was de aanleiding voor Ariëns' eerste publieke optreden in een arbeidsconflict. Op de fabriek waren stakingen uitgebroken en Ariëns trad op als bemiddelaar. Zijn naam was gevestigd, maar hij lag ook meteen onder vuur. Een deel van de katholieke geestelijkheid vond dat Ariëns'

activiteiten weinig priesterlijk waren, socialisten beschouwden hem als een stakingsbreker en als verrader van de arbeidersklasse en de werkgevers zagen hem als revolutionair die het op hun bezittingen had gemunt. Ariëns trok zich van de kritiek niet veel aan en werkte continu om het lot van de arbeiders te verbeteren en spoorde hen aan zich te organiseren. Een eigen vakorganisatie was volgens hem nodig om de arbeiders tegen zowel de socialisten als de werkgevers te kunnen beschermen. Dat werd de R.K. Twentsche Fabrieksarbeidersbond.

Het motto van Ariëns was: 'Alles voor de arbeiders, alles door de arbeiders'. Daarom wilde hij van de bond geen voorzitter worden, maar geestelijk adviseur. Het was de eerste katholieke vakbond van het land en Ariëns richtte het weekblad *De Katholieke Werkman* op, een middel om bekendheid te geven aan de bond en om nieuwe leden te werven en zo te behoeden voor het socialisme, want deze ideologie werd door Ariëns net zo verworpen als door de kerkelijke autoriteiten van die tijd. Later wist Ariëns de katholieke

Plaquette van Ariëns aan de buitenmuur van het Ariënsinstituut.

vakbond te integreren in de interconfessionele katoenbewerkerbond Unitas. Dat deed hij omdat werkgevers katholieke en protestantse arbeiders tegen elkaar uit probeerden te spelen. Maar de aartsbisschop van Utrecht, zijn superieur, was niet enthousiast over deze nieuwe bond, die hij voor katholieken dan ook verbood. Een nederlaag voor Ariëns die hij slikte omdat hij uiteindelijk niet ongehoorzaam wilde zijn aan zijn bisschop.

Ariëns was een gedreven organisator, maar met geld omgaan kon hij niet. Om veertig ontslagen arbeiders weer aan een baan te helpen, richtte hij de coöperatieve weverij 'De eendracht' op. Dat werd een mislukking want Ariëns was geen manager. Zelfs zijn miskelk moest hij verkopen om zijn schulden te kunnen voldoen. Meer succes had hij met het terugdringen van het alcoholisme. Naar Engels voorbeeld richtte hij een organisatie voor drankbestrijding op, die later de federatieve organisatie Sobrietas zou worden.

Zeventien jaar zou de priester in Enschede blijven totdat de aartsbisschop hem in 1901 benoemde tot pastoor in het boerendorp Steenderen in de Achterhoek, niet echt een promotie voor een Romeinse doctor. In 1908 werd Ariëns overgeplaatst naar Maarssen, waar hij tot 1926 pastoor bleef. In 1919 kreeg Ariëns hoge kerkelijke erkenning voor zijn werk toen de paus hem benoemde tot diens geheim kamerheer. Dat leverde Ariëns de titel monseigneur op.

In Maarssen vierde Ariëns zijn veertigjarig priesterfeest; de miskelk die hij in Enschede had moeten verkopen, kreeg hij als cadeau van de parochie weer terug. Zijn laatste jaren sleet hij in het moederhuis van de zusters van Sint Joseph in Amersfoort waar hij in 1928 overleed. Omdat hij tijdens zijn studietijd in Assisi lid geworden was van de Derde Orde van Sint Franciscus, werd zijn dode lichaam gehuld in een franciscaner pij. Ariëns werd begraven op het katholieke kerkhof in Maarssen. Op zijn grafsteen staat slechts: *Ariëns Priester*. Zijn kerk wordt in de Heilig Hartkerk van Maarssen bewaard.

Het Aartsbisdom Utrecht beijvert zich voor de heiligverklaring van Alphons Ariëns. Al in 1958 startte de toenmalige aartsbisschop Alfrink het zaligverklaringproces. Vanwege veranderde procedures vroeg de Romeinse

Congregatie voor de Heiligverklaringen om een nieuw onderzoek. Op 9 mei 2005 installeerde kardinaal Simonis een diocesaan tribunaal dat moet vaststellen of rondom de persoon van Ariëns een bepaalde verering is ontstaan en of hij 'door het volk' als een heilige wordt beschouwd en ervaren.

Toen in 1979 het convict werd opgericht als eigen priesteropleiding van het Aartsbisdom

Utrecht kreeg het de naam van Alphons Ariëns. Deze keuze werd als volgt gemotiveerd: "Als priester was hij een waarachtig man Gods, die leefde vanuit gebed en liturgie. Van harte wist hij zich verbonden met de Kerk; ook in conflicten bleef hij trouw. In zijn priesterlijk werk toonde hij een groot gevoel voor het onrecht in de samenleving. Dat maakte hem tot een pionier in de arbeidersbeweging. Zijn leven lang was hij betrokken bij allerlei nieuwe

initiatieven, om het geloofsleven van de Kerk te verdiepen en bij de tijd te brengen. Deze Dienaar Gods zien we graag als inspirerend voorbeeld voor toekomstige priesters. Daarom is aan de priesteropleiding van ons bisdom zijn naam gegeven: het ARIËNSKONVIKT."

Na de sluiting van het convict is Ariëns' naam behouden: het Ariënsinstituut draagt hem met trots en overtuiging.

Gebedskring wil uitbreiden

In het kader van het door paus Benedictus XVI uitgeroepen 'Jaar van de Priester' (juni 2009-juni 2010) heeft de Roepingenraad van het Aartsbisdom Utrecht het initiatief genomen om een Diocesane Gebedskring op te richten. In het Evangelie horen we uit de mond van de Heer: "De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig. Vraagt daarom de Heer van de oogst arbeiders te sturen om te oogsten (Mt. 9, 37-38). Het is dus belangrijk te vragen om werkers in de Kerk. Mensen die zich opgeven voor de Gebedskring zeggen daarmee dat ze willen bidden om roepingen tot het priesterschap, het diaconaat en het religieuze leven. Dat kan zijn in hun persoonlijk gebed of in een gebedsgroep.

Momenteel zijn er zo'n 800 mensen lid van deze Diocesane Gebedskring. Dat zijn dikwijls gelovigen die het belangrijk vinden in hun persoonlijk gebed te bidden om roepingen. Maar er zijn ook leden die in bestaande gebedsgroepen bidden om roepingen. Er zijn onder meer gebedsgroepen actief in Hengelo (Ov), in Lichtenvoorde, in Enschede en in Utrecht. Zo komen de leden van de 'Gebedsgroep Pastoor van Ars' in Enschede

iedere dag van 18.30-19.30 uur samen in de H. Pauluskerk voor stille aanbidding. Ook wordt dagelijks in deze kerk gebeden voor roepingen en zijn er geregeld H. Missen. Via een digitale Nieuwsbrief worden de leden van deze gebedsgroep op de hoogte gehouden. De groep uit Utrecht komt eens in de twee weken samen in de kerk van het Ariënsinstituut. Na de gezamenlijk gezongen Vespers is er gedurende een half uur aanbidding

Lunch tijdens de ontmoetingsdag van de Diocesane Gebedskring op 10 mei 2014.

Getuigenissen van priesterstudenten tijdens de ontmoetingsdagen in 2013 en 2014.

van het heilig Sacrament. De avond wordt besloten met het rozenkransgebed. Meestal zijn er ongeveer twaalf mensen aanwezig, maar iedereen is welkom.

We zijn heel blij met deze Diocesane Gebedskring, maar blijven altijd op zoek naar nieuwe leden. De zorg voor de toekomst van onze Kerk is immers een gezamenlijke zorg. Alleen als we blijven bidden om nieuwe roepingen, zal de Heer de Kerk ook zegenen met nieuwe priesters, diakens en religieuzen. Daarom wil ik alle gelovigen van het Aartsbisdom Utrecht oproepen om zich bij de Gebedskring aan te sluiten. Dat kan heel eenvoudig via de website van het

Ariënsinstituut (www.ariensinstituut.nl) of door een briefje te sturen aan: Diocesane Gebedskring, p/a Keistraat 9, 3512 HV Utrecht.

Ontmoetingsdag 10 mei 2014: achter kardinaal Eijk zitten vijf priesterstudenten van het Aartsbisdom Utrecht.

Leden van de Gebedsgroep worden door een Nieuwsbrief meermalen per jaar op de hoogte gehouden van het roepingenpastoraat en de opleidingen van ons bisdom. Ook wordt elk lid uitgenodigd voor de jaarlijkse ontmoetingsdag van de Diocesane Gebedskring. Zo'n ontmoetingsdag start met een Eucharistieviering, gevolgd door een lezing over een kerkelijk thema. Ook geven enkele priesterstudenten tijdens zo'n dag een getuigenis.

Rector Patrick Kuipers,
voorzitter Roepingenraad

Ariënsinstituut: uw steun maakt het verschil

Met ingang van het studiejaar 2014/2015 is het Ariënsinstituut aan de Keistraat 9 te Utrecht het kloppend hart voor de priesterstudenten van het Aartsbisdom Utrecht. Dat is reden voor dankbaarheid en vreugde, maar er hangt natuurlijk wel een prijskaartje aan. Daarom besteden we in dit magazine ook aandacht aan de financiële basis van het instituut.

De vitaliteit van onze parochies en geloofsgemeenschappen hangt in hoge mate af van de aanwezigheid van priesters, naast die van diakens en de vele vrijwilligers. Het is van groot belang toekomstige priesters een opleiding te geven die past bij hun bijzondere ambt. De kosten hiervoor zijn echter hoog. Priesteropleidingen ontvangen op geen enkele wijze overheidssteun omdat de Kerk en niet de Staat het studie- en vormingscurriculum volledig vormgeeft. Slechts enkele van de huidige studenten die aan Fontys Hogeschool Theologie Levensbeschouwing of de universiteit studeren, hebben nog recht op een studiebeurs. De studenten die al een studie hebben gevolgd of wat ouder zijn, hebben namelijk geen recht meer op studiefinanciering. Voor een belangrijk deel is het Ariënsinstituut dus aangewezen op giften en schenkingen.

Gezamenlijke verantwoordelijkheid

Het is de hoop dat met de heropening van het Ariënsinstituut de aanwas van nieuwe priesters verder zal toenemen. Daarnaast bestaat de breed gedeelde wens dat het instituut gaat fungeren als een huis waar behalve studenten ook vele priesters en diakens hun weg naartoe weten te vinden. Het Ariënsinstituut als centrum voor kennis en spiritualiteit waarbij gastvrijheid centraal staat. Rest nog de vraag: wie gaat dit allemaal betalen?

De aartsbisshop en de staf van het aartsbisdom ondersteunen het Ariënsinstituut van harte, maar de financiële middelen zijn beperkt. Dit brengt ons bij vragen

als: kunnen en mogen zij de parochies en geloofsgemeenschappen vragen ook hun verantwoordelijkheid hierin te nemen? Zijn gelovigen bereid om (structureel) een steentje bij te dragen? Zijn er daarnaast misschien andere partijen te vinden die een bijdrage willen leveren? En wat krijgen ze er dan voor terug? De studenten hoeven zich over de continuïteit van het instituut gelukkig geen zorgen te maken, maar het is belangrijk en zinvol te onderzoeken in hoeverre er aanvullende fondsen te werven zijn.

Projectbureau

Ten behoeve van die fondsenwerving is op Keistraat 9 daarom sinds kort een projectbureau ingericht. Het wordt op maandag, dinsdag en donderdag van 10.00 tot 16.00 uur bemand door mevrouw M.G.W. Vendrig. Zij vertelt enthousiast: "Na een dienstverband van meer dan 41 jaar in diverse functies bij ABN AMRO ben ik in januari jl. met pensioen gegaan. De financiële wereld is mij dus niet vreemd. Niets doen gaat snel vervelen en ik zocht, na een korte bezinningsperiode, een zinvolle besteding van mijn tijd, bij voorkeur op het terrein van Kerk of samenleving. En toen kwam dit op mijn pad. Er was best moed en durf voor nodig om ja te zeggen op het verzoek om aan fondsenwerving voor het Ariënsinstituut te gaan doen. Inmiddels ben ik ervan overtuigd dat het allemaal gaat lukken. Ik werk in nauw overleg met rector Kuipers, en in goede samenwerking met de econoom en de Dienst Communicatie van het aartsbisdom. Los van fondsenwerving

lopen we tegen andere zaken aan die moeten gebeuren, zoals het actualiseren van de website van het instituut. Dat nemen we natuurlijk gelijk mee."

Schenken en erven

Draagt u het Ariënsinstituut en de priesteropleiding voor studenten in het Aartsbisdom Utrecht een warm hart toe? En bent u bereid bij te dragen in de kosten? Dan zetten we hierbij wat relevante informatie op een rij.

ANBI-status

ANBI staat voor Algemeen Nut Beogende Instellingen. Wie schenkt aan een kerkelijke instelling met de ANBI-status kan grote fiscale voordelen behalen. Er is een groepsbeschikking voor het R.-K. Kerkgenootschap. Alle zelfstandige onderdelen (bisdommen, parochies, parochiële caritasinstellingen, maar ook andere kerkelijke instellingen) zijn op grond daarvan ANBI, maar eveneens (civiele) rechtspersonen die vallen onder 'de invloedssfeer' van het kerkgenootschap. Het geld voor het instituut

wordt gefourneerd door het al enkele jaren bestaande Fonds Priesteropleiding Aartsbisdom Utrecht, dat een ANBI-status heeft. Op www.ariensinstituut.nl vindt u onder Fonds Priesteropleiding alle actuele informatie over schenken en erven.

Fonds Priesteropleiding

Het Fonds Priesteropleiding is een initiatief van het Aartsbisdom Utrecht. Het heeft als doel de beste opleiding mogelijk te maken voor zoveel mogelijk priesters in het Aartsbisdom Utrecht. Het Fonds wil de opleiding versterken, onder andere door een breder opleidingsprogramma, optimale studie- en woonfaciliteiten en maximale ondersteuning aan onze priesters in opleiding.

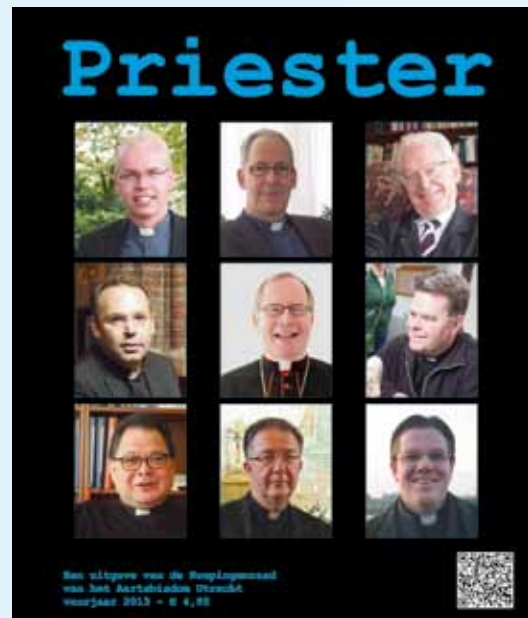
Durven vragen

Velen geloven in de bijzondere missie van het Ariënsinstituut. Derhalve is het inzamelen van geld om deze missie te ondersteunen een vanzelfsprekendheid. Daarom vragen wij u een bijdrage te leveren aan de toekomst van de Kerk in het Aartsbisdom Utrecht. Dit kan door middel van overboeking op rekening **NL64ABNA0810496488** ten name van het **Fonds Priesteropleiding Aartsbisdom Utrecht**. Bij voorbaat dank.

Mocht u vragen hebben dan kunt u contact opnemen met het Projectbureau van het Ariënsinstituut. Bij voorkeur door een mail te sturen naar: ariensinstituut@gmail.com. Met alle informatie wordt vertrouwelijk omgegaan.

Ariënsinstituut
Projectbureau
Keistraat 9
3512 HV Utrecht
www.ariensinstituut.nl
ariensinstituut@gmail.com
tel.: 030 2680458 / 06 22803698
Bezoek op afspraak

Andere uitgaven van of voor het Ariënsinstituut en de Roepingenraad

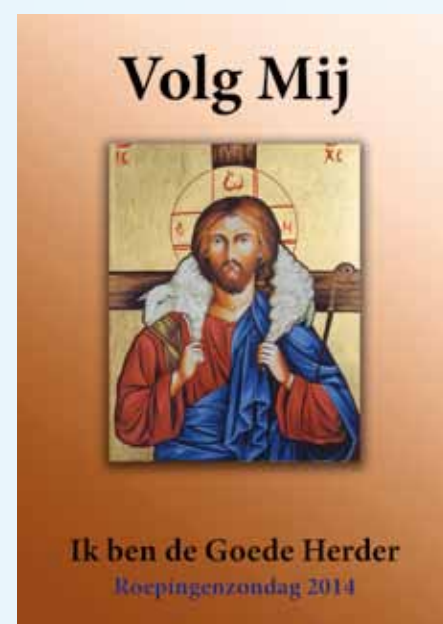
Glossy magazine met interviews met negen priesters van het Aartsbisdom Utrecht

Magazine met informatie over het permanent diaconaat

Priester Henri ten Have van de Z. Titus Brandsmaparochie in het Aartsbisdom Utrecht schreef deze spirituele biografie over Alphons Ariëns

Bestellen:

- *Priester* (€ 4,95) en
- *De liefde van Christus laat ons geen rust* (€ 17,50):

www.aartsbisdom.nl/webwinkel of
tel.: 030 2361570. Genoemde prijzen
zijn exclusief verzendkosten.

-
- *Geroepen om te dienen*,
 - Materialen Roepingenzondag,
 - Folder *Priester worden* en
 - Folder *Permanent diaken worden*:

redactie@artsbisdom.nl of
tel.: 030 2361570. Deze vier
uitgaven zijn gratis.

Colofon

© Utrecht 2014

Dit is een eenmalig magazine van het Ariënsinstituut, de priesteropleiding van het Aartsbisdom Utrecht. Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande toestemming worden overgenomen.

Druk

Drukkerij Gregorius, Utrecht

Redactie

Roland Enthoven (interviews)
Patrick Kuipers (rector)
Caroline Wenting (vormgeving)
Dienst Communicatie Aartsbisdom Utrecht

Meer informatie

www.ariensinstituut.nl

Bestellen losse nummers (€ 3 excl. verzendkosten)

www.aartsbisdom.nl/webwinkel
tel.: 030 2361570

